

ಅದರಲ್ಲೇ ಒಂದನ್ನು ಅವನದ್ದಿರಬಹುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಪ್ರಾಣ ಹರಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಉದ್ಯುಕ್ತರಾದೆ.

ಆದರೆ ಯಾರೋ ನನ್ನನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿದವರು ನಾನು ಎಷ್ಟೇ ಕೊಸರಾದಿದರೂ ಕೈ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸುತ್ತಲಿನರೆಲ್ಲಾ ಸತ್ತರು. ನನ್ನಿಂದಾಗಿ ಸತ್ತರು.. ನನ್ನ ದುರಾಡ್ಡತ್ವದಿಂದ ಸತ್ತರು.. ಪಾಪಿ ನಾನು.. ನಾನು ಇದ್ದು ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ.. ನಾನೂ ಸಾಯಬೇಕು.. ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿ ನನ್ನನ್ನು.. ನಾನೂ ಸಾಯಬೇಕೆಂದರೆ ಯಾಕೆ ಅಗುತ್ತಿಲ್ಲ.. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಬೇಕೆಂದೇ, ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂದೇ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವುದಾ.. ಯಾರನ್ನು ಹಳಿಯಲಿ?

ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ವಿಭ್ರಾಂತವಾಯಿತು. ನಾನ್ಕಾರೆಂಬ ಅರಿವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ. ಪ್ರಜ್ಞಾಹೀನಳಾಗಿ ಕುಸಿದೆ.

ಭ್ರಮೆ ತಿಳಿದದ್ದಾಗ, ವಿವಸ್ಥಳಾಗಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೋ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುವ ಹೆಣ್ಣು ಎಂದು ತಥಾಗತನಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಆತ, 'ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಅದರೊಳಗೆ ಇಳಿದು ನೋಡಬಾರದು, ಮೇಲಿನಿಂದ ನೋಡಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೀನು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೆಳಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೀಯ ಎಂದು ತಿಳಿ. ಮನುಷ್ಯರೆಲ್ಲ ಇರುವೆಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವಲ್ಲವೇ? ಕರ್ತವ್ಯನಿರತವಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಎಷ್ಟೊಂದು ಇರುವೆಗಳು ಸಾಯುತ್ತವೆ. ಅದರೂ ಉಳಿದವು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ತಾವು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಆಗ ಸತ್ತ ಇರುವೆಗೆ ನೀನು ಸಂತಾಪ ಸೂಚಿಸುವೆಯಾ? ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವನ' ಎಂದವನು ಬುದ್ಧನಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವೆನೆಂದೂ, ಅವರು ನಿನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಪರಿಹರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ. ನಾನೂ ಉಲ್ಲಸಿತಳಾಗಿ ಶುಭವಾಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ಆತನು ಕೊಟ್ಟ ಚೀವರವನ್ನು ಧರಿಸಿದೆ.

ಬುದ್ಧರನ್ನು ಕಾಣುವ ಮೊದಲು ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆದು ಜೀತವನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೆ. ಅವರ ಪ್ರಶಾಂತ ಮುಖ ನೋಡಿದೊಡನೆಯೇ ನನಗೆ ತಿಳಿವು ಮರಳಿತು. ಅವರ ಕಣ್ಣೊಳಗಿಂದ ಹರಿದ ಬೆಳಕು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ, ಮೆದುಳನ್ನೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ನನ್ನನ್ನೂ ಪ್ರಶಾಂತಳನ್ನಾಗಿಸಿತು. ನನ್ನ ಕರುಣಾಜನಕ ಕಥೆಯನ್ನು ಅರಿತವನಂತೆ ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಸಾಂತ್ವನದ ನೋಟ

ಹರಿಸಿದ. 'ಇಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿರುವವರ ದುಃಖ ನಿನಗಿಂತಲೂ ಅಪಾರವಾದದ್ದು ತಂಗಿ. ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾರನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅವರ ಆಯುಷ್ಯವೇ ಕಡಿಮೆಯೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾವು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ತೃಷೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತೇವೆ. ಆ ತೃಷ್ಣೆಯೇ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಕಾರಣ' ಎಂದವರು, 'ಈಗ ತಾನೇ ನೀನು ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆದೆಯಲ್ಲ, ಮೊದಲ ಚೊಂದಿನ ನೀರು ಹಾಕಿದಾಗ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ನೀರು ಹರಿಯಿತು. ಎರಡನೇ ಚೊಂದಿನ ನೀರು ಹಾಕಿದಾಗ ನೀರು ಇನ್ನಷ್ಟು ಮುಂದೆ ಹರಿದು ಹೋಯಿತಲ್ಲವೇ.. ಹಾಗೆಯೇ ಮೂರನೆ ಚೊಂದಿನ ನೀರು ಹಾಕಿದಾಗ? ನೀರು ಮತ್ತಷ್ಟು ಮುಂದೆ

ಹೋಯಿತು ತಾನೇ.. ಹಾಗೇ ಮನುಷ್ಯನ ಆಯುಷ್ಯ ಕೂಡ. ಹಸುಗೂಸಿನ ಆಯಸ್ಸು ಮೊದಲ ಚೊಂದಿನ ನೀರಿನಂತೆ ಬೇಗ ಹಿಂಗಿಹೋಯಿತು. ದೊಡ್ಡ ಮಗನ ಆಯಸ್ಸು ಎರಡನೇ ಚೊಂದಿನ ನೀರಿನಂತೆ, ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಆಯಸ್ಸು ಮೂರನೇ ಚೊಂದಿನಂತೆ.. ನಿನ್ನ ಆಯಸ್ಸು ಇನ್ನೂ ಇದೆ, ಇನ್ನಷ್ಟು ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಬದುಕನ್ನುವುದು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹರಿಯುವ ಝರಿಯಂತೆ. ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಿಗುತ್ತದೋ ಅಷ್ಟನ್ನೇ ನಾವು ಮೊಗದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ..' ಎಂದು ಹೇಳಿ ವಜ್ರಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರು. ನಾನೂ ಅನುಕರಿಸಿದೆ.

ನನ್ನ ದೇಹ ಹಕ್ಕಿಯಷ್ಟು ಲಘುವಾದಂತೆನಿಸಿತು. ಮನಸ್ಸು ಎಲ್ಲ ನೋವು, ದುಃಖಗಳನ್ನು ಮರೆತು ನಿರಾಳವೆನಿಸಿತು. ಆ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೇಗೆಂದು ವರ್ಣಿಸಲಿ. ಅನುಭವಿಸಿಯೇ ಸವಿಯಬೇಕು. ●